

GEÏRRITEERD

Vroem. Tuut tuut.

Whèèèh!! Die! Die! Whèèèh! Die! Die!
Hjumhjumhjum. Zzzzzzzzzz.*

Zzzzzzz.**

Zzzzzzz. Hjumhjumhjum. Zzzzzzz.
Grumbl. Huh? Whèèèh. Die! Die! Papa?
Hjmwumwhum. Boe?Boe?
Hjmwumwhum. Whèèèh!!! Die!***

Zjjoemmm. Vroem. Tuut tuut. Schoe!****

**Ik hoor papa praten tegen een vrouw die niet mama is. Ze brabbelen in een onverstaanbaar taaltje. Even later voel ik dat de temperatuur aanzienlijk is gestegen. Even word ik zwaarder, dan heel even lichter. Ik zweef.
Het wordt rustig. Er heerst hier een aangename sfeer. Vrolijke lichtvlekken vliegen voor mijn gezicht. Daar komt mama aan, met aap. * Grote, witte, lichtgevende ballen stuiteren voor mijn ogen.

Aap danst. Mama danst mee, ze is heel erg vrolijk. Papa zegt iets. Ik zie 'm niet. Hij zegt: 'Ik ben op zoek naar Stijloefeningen van Raymond Queneau.' Ik vlieg met mama en aap over de stad die van mij is. Papa zegt iets over de computer en dat het er moet zijn, maar dat hij niks kan vinden. het leukste wat er is. Ik doe het bijna elke dag.
Ook vol met boeken. Ik vind het leuk om die boeken eruit te halen en ze op de grond te gooien. Dat vind ik

* Papa en mama laten de boeken vaak op de grond liggen. Dat vind ik wel jammer, het geeft een slordige indruk. Papa gaat achter me staan. En het volgende moment zoeven we door de ruimte. Ik zie overal boeken. Zoveel boeken heb ik nog nooit bij elkaar gezien. Waar ik ook kijk, ik zie boeken. Ik hoop dat ik ze zo meteen op de grond mag gaan gooien.
Wat is dit eigenlijk voor wonderlijke plek? Hoe ben ik hier gekomen. De man kijkt overal naar de boeken. Hij vindt het jammer, dat zie je aan z'n gezicht. Wát hij precies jammer vindt, dat weet ik niet zo goed, maar dát hij het jammer vindt, dat is wel duidelijk. Hij zegt tegen papa dat papa een mail naar het magazijn moet sturen. Papa bedankt de man uitvoerig en loopt dan naar een tafel en begint te tikken op iets zodat er op het scherm iets gebeurt. Dat doe ik ook graag, thuis. Het duurt een tijdje. Ik zit hier maar, in m'n wagen. Ik heb het eigenlijk wel gehad. Ik wil rijden. Ik zeg er wat van. Papa zeg dat ik rustig moet doen. Maar daar trek ik me niks van aan. Ik zit hier maar, ik kan niks doen, ik wil eruit, maar ik kan niks doen, behalve schreeuwen, dus doe ik dat maar. O wacht, ik kan ook m'n speen weggoaien.

*. Ik gooi m'n speen weg. Papa pakt 'm op en doet 'm in zijn broekzak. Maar dat is niet de bedoeling! Ik schreeuw nog harder.

Papa zucht,
haalt de speen uit z'n broekzak, doet 'm eerst in zijn mond en dan in mijn mond. Waar ik 'm meteen uithaal om 'm weg te smijten. 'Goed, jij je zin', zegt papa. Hij pakt de speen op, doet 'm in zijn mond, dan in de mijne, gaat achter de wagen staan en even later vliegt de wereld weer achteruit.

Ik zie heel veel mensen, maar heel veel zeggen ze niet. Ik voel me weer